

Lutkovno gledališče Ljubljana

Krekov trg 2, 1000 Ljubljana
telefon: 01 3000 970
faks: 01 3000 980
e-pošta: info@lgl.si
spletna stran: www.lgl.si

Info center – blagajna LGL

informacije: www.lgl.si
telefon: 01 3000 982, 080 2004
Info center LGL – blagajna (vhod pri vzpenjači) je odprta od ponedeljka do petka med 9. in 19. uro, ob sobotah med 9. in 13. uro in uro pred predstavo.

Kartica KU KU vam omogoča nakup vstopnic pri blagajni in po internetu. Vstopnice za tekoči mesec si lahko zagotovite v predprodaji.

Gledališki list, sezona 2010/11

Izdalo: Lutkovno gledališče Ljubljana
Za izdajatelja: Uroš Korenčan
Odgovorna urednica: Jera Ivanc
Urednica: Lidija Franjič
Lektura: Barbara Rogelj
Fotografije: Nejc Saje
Oblikovanje: Špela Čadež
Tisk: M-Grafika d. o. o.
Naklada: 1000 izvodov

Romeo & Julija

Po motivih Williama Shakespeara

Gledališče Koper
Teatro Capodistria

Sezona
2010/11

Romeo & Julija

Po motivih Williama Shakespeara

Koprodukcija med Lutkovnim gledališčem Ljubljana
in Gledališčem Koper / Teatrom Capodistria

Režija in scenografija: Jaka Ivanc
Priredba in dramaturgija: Andrej Jaklič
Likovna podoba lutk: Miha Knific
Kostumografija: Tina Bonča
Glasba: Davor Herceg
Lektura: Barbara Rogelj
Asistentka režije: Yulia Roschina
Asistent režije za animacijo: Brane Vižintin
Oblikovanje luči: Božidar Miler, Danilo Korelec

Nastopajo:
Julija: Martina Maurič Lazar
Romeo: Iztok Lužar
Escalus: Brane Vižintin
Brat Lorenzo: Brane Vižintin
Tybalt: Miha Arh
Mercutio: Gašper Malnar
Dojka: Asja Kahrmanović
Capulet: Sonja Kononenko
Paris: Maja Kunšič
Benvolio: Maja Kunšič
Monteg: Jernej Slapernik

Glas: Karel Brišnik
Izvajalci glasbe: bobni – Žiga Kožar, bas – Goran Rukavina, saksofon – Miha Hawlina, trobenta – Jaka Hawlina, klavir – Davor Herceg
Vodja predstave: Zvonimir Urbič
Lučni mojster: Danilo Korelec
Scenski tehnik: Alojz Milošič
Izdelava lutk, scene in kostumov: Iztok Bobič, Zoran Srđić, Jože Lašič, Mitja Ritmanič, Sandra Birjukov, Marjeta Valjavec, Irena Tomažin, Franc Kramperšek, Peter Novak, Mateja Čibej, Tinka Leskovšek, Delo osvobaja d.o.o.
Poslikava lutk: Iztok Bobič

Veliki oder LGL
Premiera: 27. maja 2011
Lutkovno gledališče Ljubljana
Sezona 2010/11

Zahvaljujemo se Alessandru M., Aleksandri C., Niki V. in Tonji G, dijaku in dijakinjam Srednje šole za oblikovanje in fotografijo, za misli o ljubezni.

Uroš Korenčan direktor

Jera Ivanc umetniški vodja

Ignacije Šunjić producent

Ana Rokvić Pinterič poslovna sekretarka
Tel.: 01 3000 970, info@lgl.si

Nataša Antunićević Vižintin organizatorica stikov z javnostmi
Tel.: 01 548 45 40, natasa.vizintin@lgl.si

Špela Juntas, Edita Golob koordinatorki, organizatorki
Tel.: 01 3000 976, organizacija@lgl.si

Jure Žnidaršič vodja tehničnega sektorja
Tel.: 01 3000 991, tehnika@lgl.si

Lidija Franjić arhivarka, dokumentalistka v gledališču
Tel.: 01 3000 972, lidija.franjic@lgl.si

Mara Pevec vodja finančno-računovodske službe
Tel.: 01 3000 983, marica.pevec@lgl.si

Silva Rebolj strokovna sodelavka
Tel.: 01 3000 981, silva.rebolj@lgl.si

Vanja Arhar Kurent računovodkinja
Tel.: 01 3000 984, vanja.arhar-kurent@lgl.si

Tatjana Arrigler strokovna programska sodelavka
Tel.: 01 548 45 41, tatjana.arrigler@lgl.si

Delavnica LGL
Iztok Bobič, Sandra Birjukov, Mitja Ritmanič, Jože Lašič, Zoran Srđić, Marjeta Valjavec
Tel.: 01 3000 977, delavnica@lgl.si

Svet Lutkovnega gledališča Ljubljana
dr. Milena Mileva Blažič (predsednica), mag. Mojca Jan Zoran (namestnica predsednice), mag. Nina Kalčič, Barbara Rogelj, Alojz Sedovnik

Strokovni svet Lutkovnega gledališča Ljubljana
dr. Blaž Lukan (predsednik), Brane Vižintin (namestnik predsednika), Ajda Rooss, mag. Jasna Vastl, dr. Mateja Pezdirc Bartol

Lutkovno gledališče Ljubljana

Krekov trg 2, 1000 Ljubljana
telefon: 01 3000 970
faks: 01 3000 980
e-pošta: info@lgl.si
spletna stran: www.lgl.si

Info center – blagajna LGL

informacije: www.lgl.si
telefon: 01 3000 982, 080 2004

Info center LGL – blagajna (vhod pri vzpenjači) je odprta od ponedeljka do petka med 9. in 19. uro, ob sobotah med 9. in 13. uro in uro pred predstavo.

Nekaj misli o ljubezni

Ko se spomnim na ljubezen, pomislim na dva človeka, ki ne moreta drug brez drugega, se osrečujeta, spodbujata in si zaupata. Občutek zaljubljenosti se težko opiše, ampak vsak posameznik ve, da je to »tisto pravo«, ko oseba isto čuti do tebe. Nisem tak romantik, ampak vem: ko sem zaljubljen, sem kot kako jajce brez lupine in s krhkim jedrom, ki lahko samo zaradi ene besede ali enega dejanja razpade. Ko čutiš to šibkost, čutiš tudi ljubezen.

Alessandro M.
(18 let)

Zame je beseda ljubezen dejanje, ki ga narediš za nekoga. Lahko je to največja neumnost v tvojem življenju, vendar se ta neumnost lahko spreobrne v tvojo največjo srečo. Nekateri spoznajo, kaj so izgubili, šele takrat, ko je lahko že prepozno. Ljubezen pride takrat, ko to najmanj pričakuješ. To čustvo imamo vsi v sebi, vendar ga nekateri ne kažejo direktno, saj so bili lahko kdaj nesrečno zaljubljeni in se bojijo, da bi jim ljubljena oseba še enkrat strla srce. Nekateri se za celo življenje zaprejo vase in svojih čustev ne pokažejo nikomur.

Aleksandra C.
(17 let)

Besedo »ljubezen« opredeljujem na več načinov: ljubezen pri hrani, ljubezen v športu, ljubezen do umetnosti, ljubezen kot ljubezen. Ljubezen življenja je lahko pravzaprav tudi slika ali kakšno epsko delo, pa čeprav se to zdi trapasto. Najbolj zanimiva stvar pri ljubezni pa je, da imaš lahko jezo pod kontrolo ali šolo ali pa sebe, nikoli pa ne svoje zaljubljenosti v nekaj ali nekoga. Ta sestavina jo naredi le bolj strastno.

Nika V.
(17 let)

Ko razmišljam o ljubezni, se mi takoj zariše nasmeh na obraz. Premišljuje o zaljubljenosti, ki je samo neko obdobje, medtem ko je ljubezen pravo čustvo. Ljubezen je super, ker je lahko zelo posebna: ljubezen do hrane, hišnega ljubljence, športa, hobijev in pa največja – ljubezen do človeka. Všeč mi je, kako jo opisujejo umetniki: grda, nora, močna, lepa, skrivna, čutna ... Ljubezen je res treba doživeti.

Tonja G.
(18 let)

Tako hudo, da je že lepa

Romeo & Julija. Tale znakec – & – med imenoma obeh glavnih junakov (ne verjamem, da ju ne poznate) je ključen. Čeprav majhen, sporoča več stvari.

Najprej to, da sta junaka še vedno tisti Romeo in tista Julija, ki svoj obstoj dolgujeta geniju svetovne dramatike, Williamu Shakespearu, ki ju je upodobil v istoimenski igri, le da brez tega &, zato pa z *in* v naslovu. Brez skrbi, tudi v našem videnju njegove zgodbe se še vedno vse vrti okoli usodne ljubezni, njenih učinkov in popolnoma nepredvidljivega spleta okoliščin, ki jih sproži z neupoštevanjem družinske tradicije, ki jo prepevujejo.

To pa je praktično tudi vse, kar je od izvirnega besedila poleg zapleta tudi ostalo. No, dobro, poleg oseb, ključnih za dramsko dogajanje, in antologijskega prizora med zaljublencema na balkonu, je pa to res praktično vse. A prostor vsega »manjkajočega« zato zapolnjujejo klasični, ne v (blank)verzu pisani dialogi, songov je toliko, da se tragedija že močno bliža mjuziklu (čeprav to ni), največji del nastalega prostora pa zapolnjujejo ... lutke.

Ker vsako lutkovno gledališče zelo močno, če ne celo močnejše kot v igralčevo, verjame v izpovedno moč lutk, imajo te zato nosilno vlogo. Lutke so namreč najmočnejše takrat, ko spregovorijo le tisto, kar morajo, saj se zavedajo, da je vsaka

odvečna beseda pri lutkah nekaj, kar veliko bolj moti kot v klasičnem, igralskem gledališču. Tudi zato je upodobitev zgodbe prepuščena vsemu, kar je vidno, pa naj gre za scenografsko podobo ali za vsak gib lutke, za vsako njeno spremembo, premik v prostoru, pogled, migljaj ... Za vse vidne detajle torej, ki v lutkovnem mediju »spregovorijo« močnejše kot beseda sama in potrjujejo, da je en sam premik, če je pravi, vreden več kot sto besed. Poenostavljeno, vsa psihologija klasičnega gledališča je v tem mediju iz besede preseljena v fizično pojavo lutke.

Pa še nekaj je. Lutke odpirajo prostor domišljiji in se kot hudič križa izogibajo realnega. To pomeni, da naši junaki lahko tudi letijo, po zraku delajo premete in salte, skačejo z enega konca dvorca na drugega, se pretepajo kot najhujši pretepači azijskih akcijskih filmov, ljubijo kot najbolj strastni ljubimci, sovražijo, kot ni še nihče pred njimi ... in jim kljub temu da počnejo nekaj, kar se zdi nemogoče oziroma neverjetno, vseeno verjamemo. Ker, kot boste videli, lutke so večje od življenja, in zato se jim spleča verjeti tudi tisto, kar se na prvi pogled zdi mogoče neverjetno, dejansko pa to drži.

Kar pa niti slučajno ne pomeni, da se resničnosti izogibajo. Ravno nasprotno, saj se še kako zavedajo, da je življenje vse kaj drugega kot seštevek prijetnih stvari. In so o tem tudi priprav-

ljene spregovoriti. Tale dva naša junaka, Romeo in Julija, nam v bistvu sporočata vsaj dvoje: da je ljubezen, če je prva pa še sploh, nekaj najlepšega, najslajšega in boleče strastnega ... in hkrati že nekaj tako nepredvidljivega, da je zaradi vrtinca, v katerega potegne tiste, ki jih ujame, lahko zelo hitro nevarna.

Nevarna zato, ker se iz vrtinca viharja ljubezni ne vidi prav daleč, ker se v tem neobvladljivem čustvenem stanju sprejemajo nepredvidljive odločitve, dobre za ene, malo manj dobre za druge, slabe za tretje ... za marsikoga pa tudi tragične. In Romeo in Julija sodita v zadnjo skupino.

Nehote (ne pa tudi popolnoma nevede) sta s svojo ljubeznijo in željo po ohranitvi sprožila mehanizem tragične nujnosti, ki se ga v žaru svoje strasti niti slučajno nista zavedala. Vanj sta potegnili tudi druge, nedolžne, hkrati pa le še enkrat dokazala, kako se stvari, ki jih narekuje srce, lahko hitro končajo z nepredvidljivimi posledicami. Ki pa vedno znova dokazujejo, da je ljubezen nora, samosvoja, čarobna, močnejša od razuma in da ko zagrabi, tu res ni kaj storiti. Gledališče oziroma lutkovna predstava lahko naredi samo to, da zgodbo ponavlja vedno znova, in tako na sebi lasten način dokazuje, da je takrat, ko je grozno hudo, v bistvu tudi grozno lepo.

Lutke so zakon

Pogovor z Jakom Ivancem, režiserjem predstave *Romeo & Julija*

Po vrsti predstav v različnih slovenskih dramskih gledališčih se zdaj petič vračate na lutkovni oder; kaj je tisto, kar vas – v nasprotju z večino vaših režiserskih kolegov, ki lutkovne predstave pogosto marginalizirajo – tako privlači in vznemirja pri ustvarjanju z lutkami? *Romeo & Julija* je res peta predstava, namenjena lutkovnemu odru, a nobena od prejšnjih – naj bo to *Perzej* in *Zakaj verjeti v zmaje* v tem gledališču, *Medvedek zleze vase* v Mini teatru ali projekt *Love Dolls*, ki sem ga kot dramaturg pred dvema letoma na tem odru pripravil z brazilsko-nizozemskim lutkarjem Dudo Paivo – ni bila tako izrazito lutkovna, kot je prav *Romeo & Julija*. Prav ob njej spoznavam, da me v lutkovnem mediju najbolj vznemirja trenutek, ko lutka zaživi, ko dobi intelekt, ko začne razmišljati in čustvovati. Neverjetno je, kakšno moč ima takrat lutka!

Dober animator lahko vendar oživi vsako lutko ...
Lutko je zelo, zelo težko oživeti – ne samo v smislu animacije, ki lutko spravi v gibanje, temveč v tem, da lutki vdahnemo duha, zaradi katerega lahko ta čustvuje in razmišlja kot vi ali jaz. Če poenostavim: ko na odru opazujemo igralca, le-ta živi in nam je kot tak enak; ko pa

na odru vidimo lutko, vemo, da je to le material (naj bo pena, les, blago ...), ki mu je treba vdihniti duha, srce in dušo. Tako da gledalec v vsakem trenutku predstave pomisli: Aha, tale ima pa nekaj ima za bregom! In dokler gledalec lahko opazi, da *ima* lutka nekaj za bregom, da ima v glavi aktivno misel, bo lutka živa. Da mrtev material postane živ, mu je treba vsaditi misel, idejo.

Ali lahko k tej »živosti« pripomore tudi likovna podoba lutk?

Likovna podoba lutke je absolutno najpomembnejši vidik vsake lutkovne predstave. Narekuje celoten potek animacije, od prvih korakov skozi prostor, abecede, govora ... Mislim, da je filmski režiser in kipar Miha Knific zelo dobro ujel vse karakterje v dramski predlogi in skupaj s kostumografino Tino Bončo pripravil odličen material za ustvarjanje predstave.

Za kakšno lutkovno tehniko ste se odločili pri postavitvi *Romea & Julije*?

Za mimične lutke.

Ali je izbor besedila določil vrsto lutk?

Za mimične lutke sem se odločil, ker sem jih spoznal med študijem predstav z Dudom Paivo. Lutke, ki so jih izdelali v Lutkovnem gledališču

Ljubljana, so sicer tehnološko drugačne kot Dudove, saj imajo povsem drugačen način premikanja, v osnovi pa so to mimične lutke. Animator z roko v glavi lutke odpira usta in tako lutka spregovori. V določenih prizorih sta na lutki tudi dva ali več animatorjev. Za razvoj se moram še posebej zahvaliti tehnologom in animatorjem, ki so iskali nove in nove rešitve za vsako posamezno lutko. Prav vsaka je namreč specifična in za animacijo drugačna.

Omenili ste, da je med vašimi predstavami za lutkovne odre prav ta najbolj lutkovna. Zakaj? Zato, ker v predstavi »nastopajo« samo lutke, animatorji z njimi ne vzpostavljajo nikakršnega odnosa, dogajanja na odru in lutk – z izjemo premičnih in različno visokih črnih kubusov – ne podpira scenski dekor. No, razen rož ...

Dogajanje in zaplet v Shakespearovi tragediji Romeo in Julija poznamo vsi; zakaj je bila potrebna priredba besedila? Jakličeva priredba je nastala iz potreb in zaradi specifične lutkovnega medija. Vsemu, kar bi bilo prezahtevno za lutkovno izvedbo, sem se skušal izogniti, hkrati pa sem si želel besedilo približati mlademu gledalcu (manj današnjemu času), ki ga Shakespeare in verz največkrat kratko malo ne zanimata. Priredba, ki ukinja več kot polovico dramskih vlog, zgošča dogajanje, a ohranja ključne zaplete, prizorišča in potek dogajanja ter mestoma ukinja verz, bo za mlade gledalce zagotovo preglednejša. Želel bi si, da bi ti mladi

gledalci po ogledu predstave lahko vzkliknili: Pa saj ne morem verjet! Pa te lutke so zakon!

V predstavi je veliko glasbe in songov; ali se Romeo & Julija, podobno kot pred leti Perzej, približujeta lutkovnemu mjuziklu?

Ne vem, če se bi temu lahko reklo lutkovni mjuzikl, je pa res kar nekaj petja. Morda vseeno manj kot pri Perzeju ... Skladatelj Davor Herceg, s katerim sem sodeloval pri vseh svojih režijah in brez katerega si ne bi upal vstopiti v tak projekt, je večji del glasbe napisal še pred prvo vajo. Zelo dobro ve, v katero smer naj »pelje« glasbo za prizore, kar je pogosto zelo inspirativno tudi zame.

Julija je v izvirniku stara štirinajst let, Romeo je nekoliko starejši; je tej generaciji namenjena tudi uprizoritev?

Težko je govoriti o letih. Vesel bom, če bo predstava pritegnila pubertetnike, nič ne bo narobe, če si jo bo ogledal tudi kdo od starejših; hotel sem, da bi se gledalci prepoznali v Romeu in Juliji, da bi jih prizor z balkonom spomnil na njihovo domače blokovsko dvorišče, kjer fantje osvajajo dekleta, se zaljubljujejo vsak mesec znova – kar je najbrž počel tudi Romeo, dokler ni spoznal Julije – in nenehno razmišljajo, kaj med poljubom početi z nosom ... in še s čim drugim.

Ljubezen je in bo večni navdih pesnikom, slikarjem, glasbenikom; se vam zdi, da se je njeno pojmovanje med mladimi od

Shakespeara do danes močno spremenilo? Hormoni se po mojem niso prav nič spremenili. Na delu je kemija.

Ali ste bili sami kdaj tako nesrečno zaljubljeni, da bi bili zaradi ljubljene osebe pripravljani tudi umreti?

Pojedel sem »strup« – zelen krompir – samo za to, da mi ni bilo treba v šolo. *Smeh.* Ja, ljubezen je močno čustvo, ki te sili, da v trenutkih, ko bi moral razmišljati najbolj modro, ravnaš najbolj nerazsodno.

Na začetku pogovora ste omenili čarobnost trenutka, v katerem lutka oživi; ali sta Romeo in Julija danes, tri tedne pred premiero, že oživela? Ne samo to, tudi zaljubljena sta že! *Smeh.* Gre za zelo trdo delo, red in disciplino – vse lutke so že oživele, zdaj jih čaka samo še, da odigrajo svoje vloge. Vedno s pomočjo izjemnih animatorjev, ki morajo zato, da lutka oživi, najprej pozabiti nase in dati lutki misel. Pravijo, da je misel najhitrejša na svetu. Tako kot ljubezen – tudi ta vedno »udari« na hitro.

Jaka Ivanc

Gledališko in radijsko režijo je diplomiral pri mentorju prof. Dušanu Jovanoviču na AGRFT v Ljubljani z diplomsko uprizoritvijo igre Milene Marković *Paviljoni ali kam grem, od kod prihajam in kaj je za večerjo* (SNG Drama – Mala drama). V isti sezoni je debitiral na Mali sceni Mestnega gledališča ljubljanskega s predstavo *Hrošč* avtorja Mladena Popovića. Leta 2005 je vpisan v razvid samozaposlenih v kulturi, od leta 2008 je zaposlen kot gledališki režiser v Gledališču Koper. Je dobitnik nagrade za režijo na festivalu SKUP 2005 (*Kaspar* v izvedbi Slovenskega mladinskega gledališča) ter posebne nagrade žirije na festivalu SKUP 2008 (*Don Kihot* v izvedbi Gledališča Koper); na festivalu Zlata paličica 2009 prejme predstava *Naočnik in Očalnik* grand prix (kot najboljša predstava festivala). V Lutkovnem gledališču Ljubljana režira *Perzeja* in *Zakaj verjeti v zmaje* avtorice Jere Ivanc, v Gledališču Koper med drugim Jančarjev *Klementov padec*, Jovanovičeve *Znamke*, *nakar še Emilija* in *Don Kihota* Mihaela Bulgakova, v Slovenskem mladinskem gledališču Handkejevega *Kasparja*, v Prešernovem gledališču Kranj Strniševe *Žabe*, v Minitratru predstavo *Medvedek zleze vase* Frana Puntarja, v SNG Opera in balet Maribor pa opero *Al'pekel al'nebo* Alda Kumarja. Poleg režije se v gledališču ukvarja tudi z dramaturgijo, scenografijo in videom, režira pa tudi razne dogodke in prireditve (podelitev Prešernovih nagrad, nagrad zlata ptica, Grumove nagrade ipd.).

Andrej Jaklič

Andrej Jaklič, diplomirani dramaturg, rojen, živi in dela (večinoma) v Ljubljani, v gledališču profesionalno aktiven dobrih ducat let, opravlja dramaturgije, dramaturgije, adaptacije dramskih besedil, prevaja, piše sonete ... skratka, vse, kar se razume pod besedno zvezo »praktična dramaturgija«. Nekaj let je deloval kot svobodnjak, a ker praktična dramaturgija ne prinaša dovolj finančnega »materiala« za preživetje, se kot novinar udinja eni od nekoč največjih slovenskih medijskih hiš. Izbrana dela, pri katerih je sodeloval v eni od zgoraj naštetih vlog in na katera je še kar ponosen: *Svinčnik piše s srcem*, avtorski projekt (Slovensko mladinsko gledališče), Sarah Kane: *Razmadežna* (SNG Drama Ljubljana), *Piaf Edith Piaf*, avtorski projekt (Pernarčič & Pernarčič), Astrid Lindgren: *Ronja, razbojniška hči* (SLG Celje), Franjo Frančič: *Ulica svobode* (Gledališče Koper), William Shakespeare: *Hamlet* (MGL), *Ljubezni moje babice*, avtorski projekt (PTL), David Giessellman: *Golobi* (MGL). Z Lutkovnim gledališčem Ljubljana je doslej sodeloval pri predstavah Frank L. Baum: *Čarovnik iz Oza* in Hans C. Andersen: *Mala morska deklica*.

Miha Knific

Miha Knific (1976) je filmski režiser, ki je svojo pot začel v polju sodobne vizualne umetnosti, kjer se je že ukvarjal s filmskim jezikom. Po Srednji šoli za oblikovanje in fotografijo je študiral na akademiji za likovno umetnost v Ljubljani in leta 2004 diplomiral iz kiparstva pri profesorju Matjažu Počivavšku in somentorju Alešu Debeljaku, kar govori v prid njegovemu zanimanju za umetnostno teorijo. Leto kasneje ga je k študiju na Kraljevo akademijo za umetnost v Stockholmu pritegnila specifična skandinavska filmska estetika. Že v času študija ga ni zanimal le kiparski objekt, temveč konstrukcija realnosti znotraj avdiovizualnega spektra, zato se je ukvarjal z vsemi razpoložljivimi mediji s fotografijo, videom, animacijo, scenografijo, zasidral pa se je v filmski režiji. Imel je več samostojnih razstav v lokalnem in mednarodnem prostoru. Leta 2007 je posnel svoj filmski celovečerni prvenec *Noč* (*Let me sleep*), leta 2009 pa distopični znanstvenofantastični kratki film *Lovec oblakov* po stripu Tomaža Lavriča *Slepo sonce*. Kasneje je začel razvijati še tri filmske projekte: *Vztrajanje*, *Svoboda in Izgubljeno poletje*. Z Luko Martinom Škofom je sodeloval kot scenograf pri *Trikoju*, *Županovi Micki*, *Bumbarju*, *Sijočem mestu*, *Skurtu* ... v različnih slovenskih gledališčih, kjer je na gledališki estetiki pustil svojstven pečat.

Davor Herceg

Davor Herceg se je rodil (1970) v Zagrebu, kjer je študiral, delal je kot pianist v HNK in skladal glasbo za gledališče in balet (*Prasak* in *Tko je ugasio svjetlo*). Zadnjih osem let živi in ustvarja v Sloveniji. Napisal je glasbo za predstave *Katka in bunkec*, *Svetilnik*, *Don Kihot*, *Naočnik in Očalnik*, *Znamke*, *nakar še Emilija* (Gledališče Koper), *Perzej*, *Zakaj verjeti v zmaje*, *Odršana slušalka*, *Cirkus Šardam* in *Izdajalsko srce* (LGL), *Svetniki* (MGL), *Kaspar* in *Ultimativna tragedija* (SMG), *Žabe* (PG Kranj), *Poroka cesarja Janeza*, *Žogica Marogica*, *Coprnica Zofka* (Pionirski dom), *Vse, kar ste hoteli vedeti o nas, pa niste nikoli vprašali* (GOML), glasbo za plesno predstavo *Vzgoja nevidnega človeka* (En Knap), predstavi *Backspace* in *Muca Copatarica* (PTL), glasbo za risani film *Dvorišče* in *Diego in prijatelji*, glasbo za dokumentarne filme *Rudi Omota – prezrto poglavje slovenske kinematografije*, *Mit Klementa Juga* (RTV Slovenija), *Egon* (ff 600), *Pot* – dokumentarni film o življenjskih postajah Primoža Trubarja (RTV Slovenija), *Going South – From Ljubljana to Sharjah* (Sharjah Biennial), *Honeymoon* (v režiji Dražena Štaderja), *The Balkans' vision of the European Dream* (ERNO-production), *Naši vrtovi* (RTV Slovenija), glasbo za hrvaški glasbeni film *Coca Cola Music Stars*, glasbo za igrana filma *Lasje* (Barbara Zemljič), *Ljubezen je energija* (AGRFT-RTV Slovenija), *Srce doma* (Boris Bezić), *Očetova želja* (Marko Šantič), *Beli zajec* (Boris Bezić) ter glasbo za multimedijški projekt *Razstava: Obrazi Ljubljane* (Mestni muzej Ljubljana). Za svoje delo je dobil številna priznanja in nagrade.

Tina Bonča

Tina Bonča končuje študij na Naravoslovnotehniški fakulteti. S kostumografijo se je prvič srečala pred leti, ko je kot kostumografinja sodelovala pri nastajanju glasbenih spotov (skupin The Tide in Sausages ter pevcu Aleksandra Mežka), potem pa prispevala kostumografijo za nekaj kratkih filmov: *Srebrna koža*, *Lovec oblakov* (Miha Knific), *Vučko* (Matevž Luzar), *Za zaprtimi očmi* (Milan Urbajs) ter za celovečerni film *Vztrajanje* (Miha Knific, v produkciji). Pri lutkovni predstavi *Romeo & Julija* je prvič prišla v stik z gledališko kostumografijo.

Barbara Rogelj

Barbara Rogelj, po poklicu profesorica slovenščine in univerzitetna diplomirana zgodovinarica, se je z jezikom v gledališču začela ukvarjati najprej kot asistentka priznanega gledališkega lektorja Jožeta Faganela. Leta 1993 se je kot lektorica zaposlila v Slovenskem mladinskem gledališču in debitirala s projektom Psiha v režiji Vita Tauferja. Leta 1995 je začela najprej honorarno sodelovati s Cankarjevim domom, potem se je v osrednji slovenski kulturni ustanovi zaposlila in od leta 2001 vodi Kulturnovzgojni in humanistični program.

Svojo kreativnost še vedno uresničuje tudi v okviru gledaliških študijev, največ sodeluje z Mestnim gledališčem ljubljanskim, Prešernovim gledališčem Kranj in Gledališčem Koper, zadnji dve leti tudi z Anton Podbevšek teatrom. Plaketo glavnega mesta Ljubljana, ki jo je prejela leta 2009, so ji podelili med drugim tudi »za soustvarjanje gledaliških projektov, v katerih je v minulih letih sodelovala kot jezikovna svetovalka«.

Stojijo od leve proti desni:

Tina Bonča
Jaka Ivanc
Brane Vižintin
Andrej Jaklič
Miha Arh
Danilo Korelec
Zvonimir Urbič
Božidar Miler

Čepijo od leve proti desni:

Sonja Kononenko
Asja Kahrmanović
Gašper Malnar
Martina Maurič Lazar

Sedijo od leve proti desni:

Alojz Milošič
Iztok Lužar
Maja Kunšič
Jernej Slapernik